

Så här såg Asplunds butik ut när det begav sig.

Foto: GEORG HEDMAN/LIDINGÖ STADSARKIV

LIDINGÖMINNEN

Minns du Asplunds butik i Torsvik?

● I serien Lidingöminnen bjuder Mitt i Lidingö dig på en resa bakåt i tiden.

Nu minns vi Asplunds butik i Torsvik. I halva affären såldes leksaker, i övrigt presentartiklar och sybehör.

Här är några kommentar på Facebook om butiken.

Christer Ejderberg:

”Många trådrullar och garnnystan inhandlades där av min mor. Huset bredvid hyste väl, om jag minns det rätt, en herrfrisör och in-

ne på gården bakom fanns fram till ungefär 1952–53, en mangelbod med en stor handvevad stenmangel, vilken för en billig penning kunde hyras av boende i grannskapet.”

Vivianne Mähl köpte sin lilla porslinssamling av hundfamiljer där. Hon minns ägarna mycket väl.

Har du berättelser från förr? Maila anna.wilson@mitti.se

STEFAN KÄLLSTIGEN

Mer att läsa på nätet

Jolos minst sagt minimalistiska rökruka.

Vi guidar till stans sista rökrum

Vi tog rygg på rökaren Julian i jakt på stans sista rökrum. Vi listar och recenserar rummen – från doften till sällskapet.

QR-koden tar dig direkt till guiden på alltomstockholm.se/rokrum

STOCKHOLMS LÄN

Här blev ”vanföra” barn

Förr separerades ”vanföra” barn från sina familjer och placerades här.

Nu blir Eugeniahemmet åter ett boende för svårt sjuka barn – men med sina föräldrar.

Karin Westlund, 85, växte upp på Eugeniahemmet.

● På Eugeniahemmet ska familjer med svårt sjuka barn kunna bo när deras barn vårdas på Nya Karolinska sjukhuset.

För i dag anser man att det är viktigt att barn får ha sina föräldrar nära, med den trygghet det innebär.

Annat var det förr.

På Eugeniahemmet, som ligger på Karolinskas område i Solna, placerades barn med funktionshinder, en del redan som mycket små.

HÄR LÄMNADES KARIN Westlund lämnades när hon var tre och ett halvt år.

Karin föddes i Småland 1934 och saknade ben och hade missbildningar på händerna.

– På den tiden ansåg man att barn med funktionshinder skulle tas omhand på institutioner. Jag tror att mina föräldrar fick böja sig för myndigheternas beslut.

Hon är nu 85 år och har fått uppleva en omsvängning i synen på barns behov och på funktionshinder.

– Det vittnar om ett uppvaknande, att man inser hur viktiga nära anhöriga är för läkningsprocessen, säger Karin Westlund.

MEN NÄR NYA Karolinska sjukhuset byggdes planerades inte för att ha familjer närvarande, trots att där bedrivs högspecialiserad vård för barn från hela Sverige och även från utlandet.

Man har fått fortsätta att använda familjevården på Astrid Lindgrens barnsjukhus, och inne på sjukhuset fick barncancerföreningen bygga ett kök för fa-

Foto: ÅSA SOMMARSTRÖM

” Det var självklart horribelt att skilja barn från sina familjer.

Karin Westlund

miljerna. Men det täcker inte behoven. Det är nu i Eugeniahemmets äldsta byggnad, från 1886, som det ska bli familjerum, familjelägenheter, enkelrum och gemensamhetsytor om totalt 1 200 kvadratmeter.

NÄR KARIN WESTLUND bodde här fanns skolsalar i huset, och på övervåningen fanns pojkavdelningen. I de övriga byggnaderna var det flickavdelning, sjukavdelning med operationssal, det fanns förstas kök och personalbostäder.

Tusentals barn med olika fysiska funktionshinder har bott och gått i skola här. Det var en sluten värld, omgiven av ett högt staket, och en del barn kom sällan utanför grindarna.

Inte förrän 1971 beslöt riksdagen att barn med funktionshinder skulle tas emot i de kommunala skolorna. Innan dess kunde skolorna neka, och då var det institutioner som återstod.

För Karin Westlunds del ledde tiden på Eugeniahemmet till en examen vid Påhlmans handelsinstitut och en karriär inom Arbetsförmedlingen. Hon var också ordförande för DHR i många år.

För hennes del, hon var en glad och oförvägen flicka, gick det bra och hon har många goda minnen från sina 15 år på Eugeniahemmet.

FÖR DEM SOM var ledsna, längtade hem och hade det tufft var det mindre roligt. Disciplinen var hård och bestraffningar förekom.

Under ett barns första år på Eugeniahemmet fick till exempel inte föräldrarna hälsa på. Det skulle störa anpassningen och göra barnen oroliga, ansåg man.

Nu är det upp till Karolinska sjukhuset att utse en operatör som ska driva familjeboendet, och i samband med det bygga om huset.

Sedan tidigare har Ronald McDonald hus, som har ett familjeboende vid Huddinge sjukhus, visat intresse för att driva ett även vid NKS.

CHARLOTTE BROBERG, (M), regionråd med ansvar för fastighetsfrågor, kan inte säga när familjeboendet ska stå klart, men hon förväntar sig nu att processen tar fart.

– Det är ett fantastiskt hus. Jag hoppas att familjerna ska kunna använda de stora balkongerna. Och grönytorna gör ju också att det blir en bra miljö, säger hon.

INGRID JOHANSSON
ingrid.johansson@mitti.se
tel 08-550 551 04

Så här såg det ut på 50-talet när fröken Lundström hade musiklektion i klassrummet.

Barnen på Eugeniahemmet bodde i stora sovsalar. Foto: EUGENIAHEMMETS VÄNNER

Barnen kunde få utbildning till skomakare eller sömmerskor. Foto: EUGENIAHEMMETS VÄNNER